

တောင်လှပျို

ရင်းရင်းခြုံ

ကန္တာရဆောင်း

(၁)

မမကို စတင်တွေ့မြင်သည့် မနက်က ဘောလုံးကွင်းပြင်၌ လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ရပ်နေရာ ဂိုးတိုင်၏ အနောက်ဘက် (မူလတန်း စာသင်ကျောင်းနှင့် ဂိုးတိုင်၏ အကြား) လူသွားလမ်းကလေးပေါ်၌ လည်းကောင်း နှင်းတွေဝေနေသည်။

*

အလုံလမ်း (ယခင် မစ်ရှစ်လမ်း) ဘူတာ၏ ရထားသံလမ်းများ ၏ ဘေးတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်း ရှိသည်။ ။ ထိုဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနံဘေးတွင် ဘောလုံးကွင်း ရှိသည်။ ။ ထိုဘောလုံးကွင်းတွင် မနက်တိုင်း ကျွန်တော် ဘောလုံးကစားသည်။ ကျွန်တော်က အပျော်တမ်း ဘောလုံးဂိုးသမား။

ထိုဘောလုံးကွင်းတွင် နိုင်ငံ့လက်ရွေးစင် ဘောလုံးသမားတချို့၊ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်းမှ ဘောလုံးသမားတချို့ လာရောက်လေ့ကျင့်လေ့ရှိသည်။ ။ ထိုသမ္ဘာရင့် ဘောလုံးပညာရှင်များ အကြားတွင် ကျွန်တော်က အပျော်တမ်းဂိုးဖမ်းသမား။

အပျော်တမ်း ဘောလုံးသမားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ထားရခြင်းအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ ။ ထိုသို့ အပျော်တမ်း ကစားနေရသူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်စိတ်လျှော့ထားရသည့် အကြောင်းကတော့ (နှလုံးရောဂါ) ကျွန်တော့်မေမေကြောင့်

ကျွန်တော့်ဖေဖေ (ဦးကျော်ခန့်)က ဌာနတစ်ခုမှ ဘောလုံးသမားဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဘောလုံးကန်ရင်း ဖေဖေဘယ်ဘက်ခြေခုံရိုးကျိုးခဲ့ရရှာသည် ။ ထိုကြောင့် ဘောလုံးကစားခြင်းကို ဖေဖေ ရပ်တန့်ခဲ့ရ၏။

ဘောလုံးကို ကိုယ်တိုင် မကန်တော့သော်လည်း ဖေဖေက နီးစပ်ရာ ဘောလုံးသမားများကို သင်ပြပေးလေ့ ရှိ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဖေဖေသင်တန်းဆင်းပေါ့။

ဖေဖေ၏ သွေး ကျွန်တော့်တွင် ကိန်းအောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကာစ လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်ကတည်းက ဘောလုံးကို ကျွန်တော် ချစ်တတ်ခဲ့သည် ။

ဆယ့်ခြောက်အောင်စ အလေးချိန်ရှိသော ဘောလုံးကို မနိုင်တနိုင် ကန်ကြောက်ကစားခဲ့ရာမှ နိုင်နင်းစွာ ကစားနိုင်သည့် အရွယ်မှာ ကျွန်တော်ချစ်သော တိုက်စစ်မှူးဖေဖေက သူချစ်သော ဘောလုံးကစားခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ရလေသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသည် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးနည်းပြဆရာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဖေဖေကန်သည့် ဘောလုံးပွဲများကို ဟိုး... ငယ်ငယ်တုန်းကသာ ကြည့်ဖူးခဲ့ရသည် ။

ဖေဖေနှင့် အတူ ဖေဖေသူငယ်ချင်းများ ရှိရာ ဘောလုံးကွင်းများ သို့ ကျွန်တော် ရောက်ဖူးခဲ့သည် ။ ဖေဖေနှင့် အတူ ဘောလုံးပွဲပေါင်းများ စွာ ကျွန်တော် ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ဘောလုံးပွဲကြည့်စင်သည် လည်း ကျွန်

တော်၏ သင်တန်းကျောင်း။ နံဘေးရှိ ဖေဖေက ကျွန်တော့်၏ နည်းပြ။

"ဟာကွာ... ဂိုးရမယ့် အလုံး၊ အဲဒါ ဘာကြောင့် မဂိုးတာလဲ၊ သား... သတိပြုမိလား"

"လူ မပေးလို့ လား ဖေဖေ"

ဖေဖေ ခေါင်းခါသည် ။

"လူပေးရင် Man Our ဖြစ်မယ်လေ၊ လူပေးစရာ မလိုတော့ဘူး၊ သူ ကိုယ်တိုင် သွင်းရတော့မှာ ပဲ၊ ဂိုးတိုင်တည့်တည့်က ကန်တဲ့ အလုံး၊ ဂိုး ပေါက်ဘက်ကို ခါးမနွဲ့ဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး ကန်လိုက်တော့ ဂိုးတိုင်အပြင်ဘက်ကို လျှံထွက်သွားတာပေါ့။

ဘောလုံးသမားကောင်းဆိုတာ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ကစားနိုင် ဖို့ လိုသလို နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း၊ ပျေ့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ကစားတတ်ဖို့ လည်း လိုတယ်"

"ပျော့ပျော့နေရင် သူများ ခြေထောက်ထဲ ကိုယ့်ဘောလုံး ပါသွားမှာ ပေါ့ ဖေဖေရ"

"ဘောလုံးကို ယှဉ်လုတဲ့ အခါမှာ Body ချင်း ယှဉ်တိုက်ရမယ့်အခါ ဆို အားထည့်ရမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်အသင်းရဲ့ ဂိုးဧရိယာထဲကို ဘောလုံးဆွဲဝင် လာပြီး ကစားရတာ ကျဉ်းနေပြီဆိုရင် ယှဉ်လုနေတဲ့ သူ ကို ကိုယ့် Body မှီပြီး ဘောလုံးကို ခြေထောက်နဲ့ ပဲ ပျော့ပျော့လေး က စားရတယ်။

ခြေထောက်တွေနဲ့ လွတ်သွားပြီဆိုတော့မှ ကိုယ့်ဘက်ကလူကို ထုတ် ပေးရင် ထုတ်ပေးလိုက်၊ ပေးလို့ မဖြစ်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ထုတ်ပြီး ကိုယ့် ဘာသာ ဂိုးသွင်းလိုက်တော့။

ဂိုးသွင်းတဲ့ အခါ အားပါရမှာ မှန်ပေမယ့် ခြေထောက်အချိန်အဆမှန်
ဖို့ ခါးက ယိမ်းယိမ်းနွဲ့နွဲ့ နေရတယ်။ ဂိုးသွင်းလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ခါးအနေ
အထားဟာ အဲဒီဂိုးသွင်းမယ့် ဘောသမားရဲ့ တက်မပဲ။

ခါးကို ဘယ်ဘက်နွဲ့ပြီး ညာခြေနဲ့ ကန်လိုက်ရင် ကန်ချက်မှန်တယ်
ဆိုတာနဲ့ ဘောလုံးက ဂိုးတိုင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ထောင့်ထဲ ကျန်းသေဝင်ရမ
ယ်။ ခါးကို ညာဘက်နွဲ့ပြီး ဘယ်ခြေနဲ့ ကန်ရင် ဘောလုံးက ညာဘက်
ထောင့်ပဲ သွားရမယ်။ အဲဒါ ပုံသေနည်းပဲ။"

"အဲဒါဆိုရင် ဂိုးသမားက အဲဒီ ဂိုးသွင်းမယ့်သူရဲ့ ခါးကို ကြည့်ရမှာ
လား၊ ခြေထောက်ကို ကြည့်ရမှာ လား။"

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကြောင့် ဖေဖေရယ်၏။

"ဂိုးသမားက ခါးကိုလည်း ကြည့်ရမယ်၊ ခြေထောက်ကိုလည်း ကြည့်
ရမယ်။ မျက်လုံးကိုလည်း ကြည့်ရမယ်။ တခြား ဂိုးသွင်းနိုင်ချေရှိတဲ့ သူ
ကိုလည်း ကြည့်ရမယ်။ ကိုယ့်နောက်တန်းကလူ မီနိုင်သလား၊ ကျန်ခဲ့သ
လားလည်း ကြည့်ရမယ်။ အကုန်ကြည့်ရမယ်။"

ဖေဖေအဖြေစကားကြောင့် ကျွန်တော် သဘောကျစွာ ရယ်မောခဲ့ဖူး
သည် ။

★

ဖေဖေက ရှေ့တန်းကစားသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ
သား (ကျွန်တော်)ကတော့ ဂိုးသွင်းတာကို ဝါသနာမထုံခဲ့။ သူတစ်ပါး
ခြေထောက်နှင့် အားကုန်ကန်ထည့်လိုက်သည့် ဘောလုံးကို လက်နှစ်ဖ
က်ဖြင့် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဖမ်းဆီးဟန့်တားရသည့် ဂိုးသမားအလုပ်ကို
ပို၍ ဝါသနာထုံခဲ့သည် ။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည် ။

ဒါကို ဖေဖေက "ရှေ့တန်းဖြစ်ဖြစ်၊ အလယ်တန်းဖြစ်ဖြစ် ကစားပါ ကွာ၊ ဂိုးဖမ်းတာ အရသာမရှိပါဘူး" ဟု မဟန့်တားခဲ့ချေ။ သူကဲ့သို့ ဘောလုံးကိုချစ်သော သားဖြစ်သူ (ကျွန်တော့်) ကို ကြည့်ပြီး ဖေဖေကြည်နူးနေမှာ သေချာပါသည်။

"ဂိုးသမားဆိုတာ Jump ကောင်းရမယ်၊ Angle ပိတ်တတ်ရမယ်၊ မျက်စေ့ရော လူရော လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ရမယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာရမယ်၊ စိတ်တည်ငြိမ်ရမယ်။

ရှေ့တက်ဖမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ရှေ့ကိုသာ တက်ပစ်လိုက်တော့၊ ရှေ့တက်ရမလိုလို၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ရမလိုလို ဖြစ်နေလို့ ကတော့ အဲဒီစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပဲ ဂိုးသွင်းခံလိုက်ရလိမ့်မယ်"

"ရှေ့တန်းသမားရော၊ ဂိုးသမားရော၊ ဘောလုံးသမားအားလုံးရဲ့ ဘောလုံးကစားနေချိန် တစ်လျှောက်လုံး သွားလာပြေးလွှားမှုတွေဟာ ခြေထောက်ရှေ့အဖျားပေါ်မှာ ပဲ ရှိရမယ်။

ရှေ့ပြေးလည်း ခြေဖျား၊ နောက်ဆုတ်လည်း ခြေဖျား၊ ခြေဖျားလေးနဲ့ ပဲ ပြေးလွှားနေရမယ်။

အထူးသဖြင့် ဂိုးသမားက ခြေဖျားလေးထောက် ဖနောင့်လေးကြွပြီး အမြဲတမ်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမယ်၊ တစ်တောင်လောက်ပဲ ခုန်ခုန်၊ တစ်လန်လောက်ပဲ ပစ်ပစ်၊ ခြေဖျားနဲ့ ဖနောင့်အားပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ ခြေဖျားတစ်ထောက်၊ ဖနောင့်တစ်ကြွလေးကိုပဲ အရှိန်ယူပြီး အသုံးချရတာ"

စသဖြင့်သာ ဖေဖေသွန်သင်ချက်များကို ကျွန်တော် အလေးထား လိုက်နာခဲ့သည်။ ။

အလျား ဆယ့်ခြောက်ပေကျယ်၍ အမြင့် ရှစ်ပေရှိသော ဂိုးပေါက်ကို

ဂိုးသွင်းမည့် သူ၏ အမြင်၌ ကျဉ်းမြောင်းသွားစေသည့် Angle ပိတ်ခြင်း အတတ်ပညာကို စာရွက်ပေါ်တွင် မျဉ်းကြောင်းများ တားကာ ဖေဖေ သင်ပြဖူးသည်။ ။

ဘောလုံးကွင်းရှိ ဂိုးတိုင်ရှေ့တွင် တုတ်ချောင်းတစ်ချောင်းဖြင့် စည်းတားပြီး ကျွန်တော့်ကို အတက်အဆင်း လုပ်ခိုင်းသည်။ ။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် တက်ပြ၊ ဆုတ်ပြ၊ ရွှေ့ပြသည်။ ။

ဘောလုံးဘယ်နေရာကို ရောက်လာလျှင် ဘယ်နေရာမှာ နေရာယူ၊ ဘယ်နေရာကို ပေးနိုင်သလဲ ကြိုတင်ကြည့်၊ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုကပ်ထားဖို့ မိမိအသင်းနောက်ခံလူကို ဘယ်လိုညွှန်ပြထား... စသည် ဖြင့် ကျောင်းပညာသင်ကြားသကဲ့သို့ ဖေဖေ သင်ကြားပေးဖူး၏။

*

(၂)

အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် ဘောလုံးကွင်းအတွင်းရှိ ရွယ်တူကစားဖော်များ အကြား၌ နည်းစနစ်မှန်ကန်ကျွမ်းကျင်စွာ ဂိုးဖမ်းတတ်သူတစ်ဦးအဖြစ်၊ ကျွန်တော့်ကို လူသိများ ခဲ့သည်။ ။

ထိုအရွယ်၌ပင် ကျွန်တော်ချစ်သော ဘောလုံးကစားခွင့်ကို ကျွန်တော်ချစ်သော မေမေ (ဒေါ်လှလှဇော်) က ပိတ်ပင်တားဆီးခဲ့လေသည်။ ။ သားတစ်ယောက်ကိုချစ်သော မိခင်တစ်ယောက်၏ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် မေမေ တားဆီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မေမေ့ကို ဆန့်ကျင်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ခက်ခဲခဲ့ရ၏။

*

ကျွန်တော် (အလယ်တန်းကျောင်းသား) အရွယ်ရောက်ကတည်းက ဘောလုံးပြိုင်ပွဲများမှာ ဖေဖေ ဝင်ရောက်ကစားခြင်း မရှိတော့ချေ။

ကိုယ်တိုင် မကစားတော့သော်လည်း ကစားဖြစ်ကာစ ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေ လိုက်လံပြသသည်။ ။ ကျွန်တော်ကစားသည် ကို နံဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေစမြဲ ဖြစ်၏။

ဖေဖေသူငယ်ချင်း ဂိုးသမားဟောင်း (ဦးကျော်စိန်ထွန်း) ကလည်း ကျွန်တော့်ကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ။

ထိုနေ့က ဖေဖေသူငယ်ချင်းများ Training ဆင်းသော ဘောလုံးကွင်း

မှာ ကျွန်တော် ဝင်ကစားသည်။ ဝီ-တီ ကစားပြီးသည့် နောက် နှစ်သင်း ခွဲကစားရန် ဂိုးဧရိယာတစ်ခုတွင် ကျွန်တော် နေရာယူသည်။ ဖေဖေက ဘောသမားတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေ၏။

အသင်းခွဲ၍ မကစားမီ ကျွန်တော့်ထံသို့ ဘောလုံးများ ကန်သွင်းပေးကြသည်။ ကျွန်တော်က တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖမ်းယူသည်။

ဖေဖေသူငယ်ချင်း ဘောလုံးသမားတစ်ယောက် ပြင်းထန်စွာ ကန်လိုက်သော ဘောလုံးကို ကျွန်တော် လက်အနေအထား မှားယွင်းစွာ ဖမ်းယူလိုက်မိသည်။ ခါးလည်ခန့် ဦးတည်လာသော ဘောလုံးသည် ကျွန်တော့်ရှေ့ တစ်ကိုက်လောက် အကွာရောက်မှ ရင်ညွန့်လောက်သို့ ထပ်မံမြင့်တက် လာပြီး အရှိန်ပို၍ ပြင်းစွာ ရောက်လာ၏။

ဝမ်းဗိုက်ကို အလိုက်သင့်ရှိက်ကာ ပိုက်ဘောဖမ်းမည်ပြင်ပြီးမှ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ကိုယ်အနေအထား ပြောင်းပြီး လက်အထုတ်တွင် ကျွန်တော့်လက်ဝဲဘက် လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ဒုတ်ခနဲ မြည်သွား၏။ ဘောလုံးသည် ထွင်ခနဲ မြည်သွား၏။

လက်ညှိုး၏ ပထမ၊ ဒုတိယအဆစ်များ သည် တတိယအဆစ်ပေါ်သို့ ထပ်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။ လက်ကောက်ဝတ်နေရာသည် လည်း လွန်စွာ နာကျင်သွားရ၏။ ဖေဖေက ပြေး လာပြီး ကျွန်တော့်လက်ညှိုးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ဆွဲလိုက်သည်။

"ဖျောက်"

"အ"

ဘောလုံးကန်လိုက်သော ဦးလေးကြီးနှင့် အခြားဘောလုံးသမား သုံး

လေးဦး ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဝိုင်းဝန်း၍ နှိပ်နယ်ပေးကြသည် ။ လက်ဝဲဘက်တစ်ဖက်လုံး နာကျင်လာသည် ။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်နယ်ပေးရင်း ကျွန်တော့်ကို ရပ်လျက် ကြည့်နေသည် ။ ကျွန်တော်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက် "အ"ခနဲ အော်လိုက် ဖေဖေကို ပြန်ရယ်ပြလိုက်ဖြင့် လွန်စွာနာကျင်လျက် ရှိ၏။

"မင်းကလည်း ကလေးဖမ်းနေတာ နည်းနည်းပါးပါး လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ကန်ရောပေါ့"

အခြားဘောလုံးသမားတစ်ဦး၏ အချင်းချင်း အပြစ်ဖို့ သံ။

"ငါလည်း သတိမထားမိဘူး၊ သူ... ဖမ်းနိုင်မယ်ထင်လို့ "

ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများကို ဖွဖွဆုပ်ရင်း ပြော၏။

ကျွန်တော်က

"ကျွန်တော် မှားတာပါ၊ ဘောလုံးက အနားရောက်မှ လမ်းကြောင်း ပြောင်းလာတာ"

ဖေဖေက...

"ဘောလုံးအရှိန်ပြင်းမယ်ထင်ရင် လက်ဖနောင့်နဲ့ ဘောလုံးကို ပင့်တင်လိုက်ရတယ် သားရဲ့ ။ လက်ရော၊ လူရော ဟန်ချက်ပျက်နေရက်နဲ့ အမိဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတော့ အခုလို ဖြစ်တာပေါ့"

"အဆစ်လွဲသွားပြီလား မသိဘူး" ဟု လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်မကာ ကျွန်တော်ပြောသည် ။ ဖေဖေက လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို ဘယ်ညာလှုပ်ခါခိုင်းသည် ။ ကျွန်တော် နည်းနည်းလေးမျှ လှုပ်၍ မရတော့ချေ ။ လှုပ်မိသမျှ မျက်ရည်ဝဲမတတ် နာကျင်သည် ။

ချိုင်းအောက်အထိ နာကျင် လာပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိ၏။

လက်ညှိုးနှင့် လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို တစ်လကျော်လောက် ဆေးကုခဲ့ရသည် ။

ကျွန်တော့်လက်ကို ကြည့်ကာ မေမေ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်သည် ။

"ဟယ်... လက်က ရောင်ကိုင်းနေပြီ၊ ကျိုးများ ကျိုးသွားပြီလား"

ရင်ဘတ်ကို ဖိလျက် ပြော၏။ ဖေဖေက...

"မကျိုးပါဘူးကွာ၊ အကြောတွေ နာသွားတာပါ"

"ဒီမှာ လှုပ်လို့ မှ မရဘဲ၊ သား... လှုပ်ကြည့်စမ်း"

လှုပ်ရှား၍ မရမှန်းသိလျှင် မေမေ ပို၍ စိုးရိမ်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် မ နာဟန်ဆောင်ကာ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဘယ်ညာ လှုပ်ပြလိုက်မိ၏။

"အ"

"တွေ့လား၊ နာနေပြီမဟုတ်လား၊ ပြန်မှ ကောင်းပါ့မလား မသိပါဘူး"

"

မေမေ မျက်ရည်စမ်းစမ်း စမ်းစမ်း ဖြစ်လာသည် ။

မေမေ့အသက်ရှူသံ ပြင်းလာသည် ။ ရင်ဘတ်သည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်လာ၏။

"မေမေ.... မေမေ"

မေမေ သတိလစ်တော့မည်ဟု သိ၏။

"မေမေ"

"လှလှ...၊ လှလှ..."

ဖေဖေက မေမေပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ပြီး ခေါ်၏။

"လူမိုက်တွေ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး၊ လူမိုက်အလုပ်ကို လုပ်တယ်၊ ဖအေက ခြေထောက်ကျိုးပြီးပြီ၊ သားက လက်ကျိုးပြီ၊ ငါ့ကို သတ်လိုက်ကြပါတော့လား၊ သတ်လိုက်ကြ"

မေမေ ငိုသည် ။ ဒါဆို သတိမလစ်နိုင်တော့ဘူးဟု တွေးပြီး ကျွန်တော် ရင်အေးရ၏။

"လှလှ၊ မင်းက ကလေးကို အားပေးမယ် မရှိဘူး"

"မေမေ၊ သားအရမ်းမနာပါဘူး၊ လေးငါးရက်ဆို ကောင်းသွားမှာ ပါ"

ကျွန်တော်နှင့် ဖေဖေ ဆေးခန်းသွားသောအခါ မေမေပါ လိုက်ခဲ့သည် ။ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆရာဝန်က ကိုင်တွယ်သောအခါ ကျွန်တော့်မှ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သည် ။ မျက်ရည်လည်မတတ် ခံစားရသည် ။

သို့သော် အနားမှာ မေမေရှိနေသဖြင့် အောက်နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ဖိကိုက်ထားရ၏။

တစ်လအတွင်း ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်လက်သည် ပတ်တီးစည်းထားခြင်း ခံရသဖြင့် ပတ်တီးဖြေပြီးသည့် နေ့မှ စ၍ ထိုလက်အတွင်း စက္ကူရွက်များ ထည့်ကာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် (ထိုစက္ကူများ ကြေမွသွားသည် အထိ) ကျွန်တော် လုံးခြေခဲ့သည် ။ လက်ချောင်းများကို ကြမ်းပြင်တွင် ထောက်ကာ ခိုက်ထိုးသည် ။

*

ဘယ်ဘက်လက်တစ်ဖက်လုံး မည်သည့် နေရာကမျှ နာကျင်ခြင်း မ

ရှိတော့သောအခါ ကျွန်တော် ဖိနပ်အိတ်ကို လွယ်သည်။ ။

"မေမေ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး သား"

"ဒီနေ့မနက် သား နည်းနည်းပဲ ကစားမှာ ပါ မေမေ"

"ဒီနေ့အဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်သက်လုံးအတွက် ပြောနေတာ၊ သား... ဘယ်တော့မှ ဘောလုံးမကန်နဲ့ တော့"

အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဖေဖေကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။ ဖိနပ်အိတ်ကို လက်ထဲမှ မချဖြစ်သေး။

"လှလှရယ်.... ယောက်ျားလေးပဲ၊ ဘောလုံးကန်တာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ တခြား မဟုတ်မဟတ် လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်း တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ပါနဲ့ ကွာ၊ သားသမီး စိတ်မညစ်ပါစေနဲ့ "

"ကျွန်မ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ မဟုတ်ဘူး ကိုကျော်ခန့်၊ ကျွန်မ မခံစားနိုင်လို့ ပြောနေတာ၊ ရှင် ဘောလုံးကန်နေတုန်းကလည်း ဘယ်နေ့ထိမလဲ၊ ဘယ်နေ့ နာမလဲနဲ့ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ အခု သားကပါ အဲဒီလို တထိတ်ထိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဦးမလို့ လား"

မေမေစကား ငိုသံပါလာသည်။ ။

ဘောလုံးကန်ဖိနပ်အိတ်ကို ဖိနပ်စင်အထက်ရှိ သံချိတ်တွင် ကျွန်တော် ချိတ်လိုက်ရ၏။ ရင်ထဲမှာ ငိုချင်သည်။ ။

*

(၃)

"ကျောင်းသားအားကစားပွဲတော် ရှိတယ်တဲ့ ၊ မနက်ဖြန် လူရွေးပွဲကို မင်းလာမှာ လား ကျော်ခန့်ဇော်"

သန်းဦးကို ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြမိသည် ။

"ဟာ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ မင်း ပါနိုင်တယ်နော်၊ ငါက သိပ်မသေချာဘူး ၊ ငါက အရပ်ရှည်တာပဲ ရှိတာ၊ မင်းလောက် မတော်ဘူး"

"ဒီတစ်သက် ငါ ဘောလုံးသမား ဖြစ်တော့မှ မဟုတ်ပါဘူး သန်းဦး ရာ"

သန်းဦးကို မေမေ့အကြောင်း ပြောပြဖြစ်သည် ။

"လူရွေးပွဲဝင်ကန်ဖို့ နေနေသာသာ၊ အပျော်ကန်တာတောင် ကန်ခွင့် မပေးဘူး"

"မင်း မရွေးရင် ငါလည်း ဝင်မရွေးတော့ပါဘူးကွာ"

"ဘာဆိုလို့ လဲ သန်းဦးရာ၊ မင်းဘာသာ ဝင်ကန်ပါ၊ ငါ မပါပေမယ့် မင်းအရွေးခံရတော့ ငါပါ ပျော်ရတာပေါ့"

သန်းဦး ခေါင်းခါသည် ။

"မင်းမပါဘဲနဲ့ တော့ ငါ ဝင်မရွေးဘူး၊ ငါတို့ ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ အခု ဝင်မရွေးဖြစ်လည်း တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ဝင်ရွေးမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့..

. မင်းဘောလုံးမကန်ဘဲနဲ့ တော့ မနေနဲ့ နော် ကျော်ခန့်ဇော်"

"မေမေ့ကို ငါ... မဆန့်ကျင်ချင်ဘူးကွာ"

"မင်း မေမေ ကန်ခွင့်ပြုအောင် ဒီလိုလုပ်ပါလား" ဟု ပြောပြီး သန်းဦး စဉ်းစားသည်။ ။ ပြီးမှ ...

"မင်းမေမေရှေ့မှာ မင်း ဆေးလိပ်သောက်ပြလိုက်"

"ဆေးလိပ်သောက်ရင် မေမေတင် မကဘူး၊ ဖေဖေပါ ငါ့ကို ရိုက်မှာကွ"

"ရိုက်ပေစေပေါ့၊ ဘောလုံးကန်ခွင့်မပေးလို့ ဘောလုံးသမားတွေ ရှောင်ရမည့် အလုပ်ကို လုပ်တာလို့ ပြောပြီး ဆန္ဒပြပေါ့"

ကျွန်တော် ခေါင်းရမ်း၏။

"ငါ... မိဘကို အနိုင်မကျင့်ချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် မေမေ့ကို အနိုင်မကျင့်ရက်ဘူး"

သန်းဦး ခေါင်းကုတ်သည်။ ။

"မိဘကို အနိုင်မကျင့်ရက်ဖူးဆိုရင်လည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ လိမ်ပြောပါလားကွာ၊ ဒါဆိုရင် လူရွေးပွဲတို့ ၊ ပြိုင်ပွဲတို့ ဝင်မကန်ဖြစ်ခဲ့ရင် တောင် ဘောလုံးနဲ့ တော့ အဆက်ပြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဘယ်လို လိမ်ရမှာ လဲ" ဟု ကျွန်တော် မေးသည်။ ။

"ဘောကန်ဖိနပ်ရော၊ ခြေအိတ်တွေရော၊ ခြင်းကဒ်ရော၊ ဘောင်းဘီအင်္ကျီတွေရော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်ပြီဆိုပြီး ငါ့ဆီမှာ လာထား၊ ဘောလုံးကန်မယ့်အခါ ငါ့ဆီမှာ အဝတ်အစားလဲပြီး သွားကန်ကြမယ်၊ ပြီးရင် ရေချိုးပြီးမှ အိမ်ပြန်၊ မကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်းကန်လို့ တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး နော် ၊ ကျောင်းစောစော သွားမယ်ဆိုတဲ့ အခါ ကန်လို့ ရမယ်၊ အချိန်ပိုရှိတယ် ဆိုတဲ့ အခါ ကန်လို့ ရမယ်"

"အဲဒီလောက် ကန်လို့ ရရင် တော်ရောပေါ့ကွာ၊ နောက်ကျရင် မင်း မေမေ ခွင့်ပြုလာမှာ ပါကွာ"

ထိုနေ့မှ စ၍ မေမေနှင့် ဖေဖေကို ကျွန်တော် လိမ်ပြောတတ်ခဲ့သည် ။ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ရက်လောက် ကျွန်တော် ကျောင်းစောစော သွားသည် ။ နှစ်ရက်လောက် ကျောင်းပြန်နောက်ကျသည် ။

မေမေ မရိပ်စားမိသော်လည်း ဖေဖေ ရိပ်စားမိလိမ့်မည် ထင်၏။ ဘောလုံး ကစားသည့် အခါတိုင်း ခိုးကျောင်ခိုးဝှက် ကန်နေရသူဖြစ်သဖြင့် မထိမခိုက်မိအောင် ကျွန်တော် အထူး ဂရုစိုက်ခဲ့ရသည် ။

*

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ ရောက်သည် အထိ ကျွန်တော်ရော သန်းဦးပါ မည်သည့် ပြိုင်ပွဲမျှ ဝင်မပြိုင်ကြ၊ ဘောလုံးကစားဖို့ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို မုန့်ဖိုးမှ ချွေတာပြီး ဝယ်ယူသည် ။

ဘောလုံးပညာနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းစရာရှိလျှင် မေမေကွယ်ရာ၌ ဖေဖေကို မေးမြန်းသည် ။ မိဘ၏ မျက်မှောက်၌ ဘောလုံးကန်ခြင်း မပြုသော်လည်း မေးမြန်းမှတ်ယူနေသည် ကို ထောက်ရှုလျက် မျက်ကွယ်တစ်နေရာမှာ ကန်နေလိမ့်မည်ဟု ဖေဖေ ရိပ်မိနေမှာ သေချာပါသည် ။

"ဂိုးရှေ့မှာ ကိုယ့်လူရော၊ သူ့လူရော ရှုပ်နေတဲ့ အချိန် ဘောလုံးကို ကိုယ်က ထွက်ဆွဲတဲ့ အခါ နောက်တန်းလူကလည်း ဘောလုံးကို ပြေးဖျက်၊

ဂိုးသမားကလည်း ထွက်ဖမ်း၊ နားလည်မှုလွဲပြီး ကိုယ့်ဘက်ကလူနဲ့ ကိုယ့်နဲ့ ပြန်ထိတတ်တယ်။ အဲဒီလို မထိမိ မခိုက်မိအောင် ဂိုးသမားက ကိုယ်ထွက်ဖမ်းပြီဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ကလူတွေသိအောင် အသံပေးပြီး ထွက်ရတယ်။

"လွှတ်ထားလို့ အသံကုန်အော်ပြီး မိအောင်သာ ဖမ်းပေတော့၊ ဂိုးသမားက အဲဒီလို အော်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်နောက်တန်းလူက အဲဒီဘောလုံးလမ်းကြောင်းပေါ် ပြေးဝင်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဂိုးသမားအတွက် နေရာဖယ်ထားပြီး ဂိုးသမားခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်ရင် ဝင်ကူဖို့ စောင့်နေရုံပဲ"

"ပိုင်နယ်တီ ဖမ်းရင် တစ်ဖက်ပိတ်ဖမ်းတာ ကောင်းလား၊ ဘောလုံးတက်လာတဲ့ ဘက် ပစ်ဖမ်းရင် ကောင်းလား၊ ဘယ်ဟာ ပိုကောင်းလဲ ဖေဖေ"

"နှစ်ခုစလုံး ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်ပိတ်ဖမ်းတဲ့ သူ ပိုများတယ်လို့ ထင်တယ်၊ သားလည်း မြင်ဖူးမှာ ပေါ့၊ ဘောလုံးက ညာဘက်က ဝင်သွားတယ်၊ ဂိုးသမားက ဘယ်ဘက်ကို ပစ်တယ်၊ အဲဒါ တစ်ဖက်ပိတ် ဖမ်းလို့ ပေါ့၊ ဘောလုံးတက်လာတဲ့ ဘက် ပစ်ဖို့ ကတော့ နံပါတ်တစ်အဲဒီဂိုးသမားက သမာဓိအား ကောင်းရမယ်၊ လျင်မြန်မှုအား ကြီးရမယ်"

"သမာဓိအားဆိုတာ ဘာလဲ ဖေဖေ"

"ဘောလုံး ဘယ်ဘက်ကို တက်လာနိုင်သလဲဆိုတာ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း တွက်ဆနိုင်တဲ့ စိတ်စွမ်းအားပေါ့၊ အဲဒါကို သမာဓိအားလို့ ခေါ်တယ်၊ ကိုယ်တွက်ဆတဲ့ ဘက်ကို ဘောလုံးက တက်အလာ၊ လက်ကထုတ်ပြီး သား ခြေက ပျံပြီးသား ဖြစ်နေတာက လျင်မြန်မှုအားပေါ့"

"သမာဓိအား ကောင်းအောင် ဘာလုပ်ထားရမလဲ ဖေဖေ"

"စိတ်တည်ငြိမ်မည့် အလုပ်တွေ လုပ်ရမယ်၊ စိတ်ကို တစ်နေရာတည်းမှာ ပဲထားတဲ့ အလုပ်ပေါ့၊ ဥပမာ - ပုတီးစိပ်တာမျိုး၊ တရားမှတ်တာမျိုးပေါ့၊ လျင်မြန်မှုအားကတော့ အလေ့အကျင့်နဲ့ ပဲ ဆိုင်တယ်"

"ဘောလုံးကန်တာနဲ့ ပုတီးစိပ်တာနဲ့ ဆိုင်လို့ လား ဖေဖေရဲ့ "

"သိုင်းကစားတဲ့ သူတွေ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် လေ့ကျင့်တာ မမြင်ဖူးဘူးလား" ဟု ဖေဖေ မေးသည် ။ ကျွန်တော် "မြင်ဖူးတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

"ဘယ်အလုပ်ကို လုပ်လုပ်၊ ဘောလုံးပဲ ကန်ကန်၊ လက်ဝှေ့ပဲ ထိုးထိုး၊ အငြိမ့်ဘဲ ကက၊ ရုပ်ရှင်ပဲ ရိုက်ရိုက် စိတ်အရေးကြီးတယ်၊ စိတ်စွမ်းအားကို အခြေခံရတယ်၊ ဘုရားဟောတောင် ရှိသေးတယ် သားရဲ့ ၊ စိတ်သာ အဓိကတဲ့ ၊ စိတ်သာ အဓိကဆိုလို့ စိတ်ကိုပဲ လေ့ကျင့်ပြီး လူက ဘောလုံးကွင်းထဲ မဆင်းရင်တော့ အဲဒီကောင် ဘောလုံးသမားတော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရူးသွားလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော်တို့ ရယ်မောခဲ့ကြသည် ။

ထိုအချိန်အထိ ဘောလုံးကို ခိုးချောင်ခိုးဝှက် ကန်နေသော ကျွန်တော့်အဖို့ မည်သည့် အနှောင့်အယှက်မျှ ရင်မဆိုင်ရသေး။